

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **N. A.**, zast. Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem, se sídlem Dušní 907/10, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 26. 4. 2016, č. j. 62 Az 9/2016 - 19,

takto:

Usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 26. 4. 2016, č. j. 62 Az 9/2016 - 19, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 14. 3. 2016, č. j. OAM-262/DS-PR-ZA15-2016, žalovaný rozhodl, že žádost žalobce o mezinárodní ochranu je podle §10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, nepřípustná a řízení podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil. Zároveň určil, že státem příslušným k vyřízení žalobcovy žádosti je Maďarsko. Žalovaný uvedl, že v průběhu řízení zjistil, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu v Maďarsku, které je tak žádost povinno posoudit. V průběhu řízení žalovaný nezjistil žádné překážky bránící transferu do Maďarska. Naopak doplnil, že Maďarsko je bezpečná země, která dodržuje své mezinárodní závazky. V závěru rozhodnutí žalovaný podotkl, že Maďarsko svou příslušnost k posouzení žádosti uznalo.

Krajský soud v Ostravě usnesením ze dne 26. 4. 2016, č. j. 62 Az 9/2016 - 19, řízení o žalobě zastavil. Uvedl, že žalobce byl dne 11. 4. 2016 transferován do Maďarska a jeho současný pobyt není známý. Jelikož tedy soud shledal podmínky uvedené v § 33 písm. b) zákona o azylu, řízení o žalobě zastavil.

Proti uvedenému usnesení podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost. Odmítl postup krajského soudu, který se nijak nepokusil zjistit místo stěžovatelova skutečného pobytu. Stěžovatel poukázal na závěry obsažené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2010, č. j. 2 Azs 72/2009 - 41, z nichž plyne, že krajský soud musí relevantně zjišťovat pobyt cizince za pomocí českého Dublinského střediska. Nepostačuje tak toliko úvaha, že osoba, která byla transferována mimo území České republiky, je neznámého pobytu. Nejvyššímu správnímu soudu proto stěžovatel navrhl, aby napadené usnesení zrušil a věc vrátil Krajskému soudu v Ostravě k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti zdůraznil, že nemá žádné bližší informace o pobytu stěžovatele a krajský soud tak nepochybil, pokud vycházel z azylové databáze z řízené žalovaným. Podle žalovaného nebyly jiné úkony za účelem zjištění pobytu nezbytné a navrhl proto kasační stížnost zamítnout.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v souladu s § 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Z obsahu kasační stížnosti je zřejmé, že ji stěžovatel podal z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS, kasační stížnost přesahuje vlastní zájmy stěžovatele v následujících typových případech:

- Kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu;
- Kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně;
- Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně;
- Kasační stížnost je dále přijatelná, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. O zásadní pochybení se v konkrétním případě může jednat tehdy, pokud krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu; popřípadě krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost přijatelnou, neboť krajský soud nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu. Již v rozsudku ze dne 17. 6. 2010, č. j. 9 Azs 15/2010 - 37, totiž Nejvyšší správní soud uvedl, že „[n]*epostačuje, omezí-li se krajský soud při zjišťování místa pobytu výhradně na území České republiky, zvláště za situace, má-li potvrzeno, že stěžovatel byl v rámci nařízení Dublin II transferován do Slovinska. Jak je uvedeno výše, krajský soud je povinen při posuzování žádostí o mezinárodní ochranu, k níž je příslušný jiný členský stát, aplikovat nařízení Dublin II, zejména kapitolu IV tohoto nařízení, tedy získat údaje o místě pobytu žadatele prostřednictvím příslušného orgánu, kterým je v České republice právě žalovaný, konkrétně Oddělení azylové a migrační politiky, Oddělení Dublinského střediska. Krajský soud z několika zdrojů ověřil, že stěžovatel byl na základě nařízení Dublin II transferován do Slovinska a mohl tedy předpokládat, že se na jeho území stále nachází, k přesnějšímu určení místa pobytu stěžovatele měl vznést dotaz na Dublinské středisko podle čl. 21 a n. nařízení Dublin II. Lze konstatovat, že krajský soud v okamžiku, kdy zjistil, že se stěžovatel nenachází na území České republiky, nepodnikl žádné další kroky ke zjištění místa pobytu stěžovatele v zahraničí a řízení zastavil, ačkoliv mohl a měl využít prostředků mezinárodní spolupráce na základě nařízení Dublin II. Tímto postupem odepřel stěžovateli možnost přezkumu správního rozhodnutí a efektivní soudní ochrany, napadené rozhodnutí je proto nezákonné.*“

Závěry obsažené v citovaném rozsudku lze aplikovat na nyní projednávanou věc, přestože v mezidobí nabylo účinnosti nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. června 2013 (dále jen „nařízení Dublin III“). Naposledy uvedené nařízení totiž upravuje otázky spojené s administrativní spoluprácí obdobně jako nařízení Dublin II. Krajský soud tedy měl postupovat v souladu s čl. 34 nařízení Dublin III a kontaktovat české Dublinské středisko s požadavkem, aby ověřilo místo pobytu stěžovatele v Maďarsku. Protože tak krajský soud neučinil a nesprávně dospěl k závěru, že pobyt stěžovatele není znám, nemohly být naplněny ani podmínky pro zastavení řízení podle § 33 písm. b) zákona o azylu. Nejvyšší správní soudu konstatuje, že krajský soud stěžovateli odepřel možnost přezkumu a efektivní soudní ochrany, a napadené usnesení je proto nezákonné.

Vzhledem k této skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a proto podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. napadené usnesení Krajského soudu v Ostravě zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm bude Krajský soud v Ostravě podle § 110 odst. 4 s. ř. s. vázán právním názorem vysloveným v tomto zrušovacím rozhodnutí. V dalším řízení krajský soud podle § 110 odst. 3 věty první s. ř. s. rozhodne i o náhradě nákladů řízení o této kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. května 2016

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu